

[Sigsgaard.]

nemførelse af forslaget i dets helhed, og indtog bl. a. den almindelige omsætning af obligationer. Dertil vil jeg gerne sige, at vi mener i almindelighed, at der bør ofres mere administration på kontrollen af arbejdsfri indtægter, end der ofres i dag, det er jo en sag, vi tidligere har diskuteret. Det ville altså ikke gøre så forfærdelig meget, om man her skulle bruge nogle millioner kroner om året på en meradministration. Vi tror nok, at det ville kunne betale sig. Men i øvrigt skal jeg ikke gøre mange kommentarer netop til spørgsmålet om den almindelige obligationsomsætning, simpelt hen fordi man efter ordførertalerne her i dag kan konstatere, at der ikke er nogen større sympati for at inddrage det i debatten, og derfor skal jeg koncentrere mig om de andre aspekter i forslaget og væsentligst gøre det ved at tage eksempler frem, for det er nu langt nemmere, når man snakker lidt konkret om tingene.

Finansministeren sagde, at VS har den opfattelse, at visse kommuner optager nogle lån til en lav nominal rente, mens den faktiske rente er meget stor. Det er nu ikke sådan en opfattelse, vi har, en fornemmelse, vi har, en tanke, vi har, en grille, vi har fanget, eller noget i den retning; det er simpelt hen noget, som enhver, også en finansminister, kan forvise sig om ved at spørge kommunerne eller ved at se deres regnskaber igennem, og det er det sidste, vi har gjort. Vi har set regnskaber igennem, vi har i øvrigt også spurgt kommuner. Det er ikke altid, vi har fået særlig udtømmende svar, når vi har spurgt, men regnskaberne er offentligt tilgængelige, og man kunne da næsten sige, at det var rimeligt at vente, at man i finansministeriet førte kontrol med den slags også ved at se på regnskaberne. Så havde finansministeren ikke her behovet at sige, at det var VS, der havde en opfattelse af, at det forholdt sig sådan. Så ville finansministeren have haft den samme opfattelse baseret på selvsyn.

Må jeg så i samme forbindelse sige, at det er ikke kommunerne, vi kritiserer. Vi kritiserer ikke, at kommunerne tager lån hos A. P. Møller, og hvor de ellers tager lån. De er tvunget til det. Det er regeringen, vi kritiserer. Regeringen har begrænset kommunernes lånemuligheder helt fantastisk, og da kommunerne jo ikke helt kan standse deres

aktivitet, men skal bruge nogle penge, så er de nødt til at tage de penge, hvor de kan få dem, uanset om de finder fremgangsmåden rimelig, og uanset om de måske kan være ligefrem bange for, som nogle kommuner jo er og har været med en vis grund, at blive afhængige af de private långivere, som de entrerer med. Men det er altså regeringen, kritikken retter sig imod.

Nu er det allerede blevet fremdraget her, at det, vi særlig beskæftigede os med for et års tid siden, var A. P. Møllers långivning. Der sker jo det, at rederiet A. P. Møller får billige penge gennem skibskreditfonden, og det vil sige, at almindelige skatteydere yder bidrag til rederiet A. P. Møller såvel som til alle mulige andre rederier, og A. P. Møller kan også som andre store private virksomheder gå til udlandet, som man gjorde det f. eks. sidste år — eller var det forrige år? og tage et 5½ pct. lån i England på 50 mill. kr., stort set svarende til det beløb, man så bagefter går hen og låner til kommunerne. Men skatteyderne subsidierer altså A. P. Møllers finansiering, og bagefter kan A. P. Møller så gå hen og yde lån til kommunerne og gøre det på en sådan måde, at en meget stor del af den reelle rente i form af kurstab, eller hvad hr. Grünbaum nu vil foretrække at vi kalder det, er skattefri. Det synes vi simpelt hen er for groft, og det havde måske været rimeligt at forvente en vis velvilje fra finansministerens side, for det er nemlig finansministeren og regeringen, der har ansvaret for, at det her kan forekomme. Det kunne standses den dag i morgen, hvis man ville.

Der er andre eksempler. Jeg ved ikke, om finansministeren og andre her i tinget egentlig ved, hvad der foregår f. eks. i restaurationsbranchen. Der er det jo sådan, at en restauratør med respekt for sig selv handler sin restaurant sådan hvert andet år eller noget i den retning, og når der handles så livligt netop på det område, hænger det også sammen med vore beskatningsregler. Der handles jo i almindelighed sådan, at en meget stor del af den sum, det drejer sig om, er betaling for det, der hedder goodwill. Køberen afskriver så den goodwill, som han har betalt for, med vist 30 pct. om året. Sælgeren skal ganske vist betale særlig indkomstskat af millionen, men han får jo sjældent millionen kontant, måske får han de